

Arrest

nr. 268 205 van 14 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHEURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juli 2019 dient de verzoekster, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, bij de Italiaanse autoriteiten een aanvraag in voor een visum C (kort verblijf). Op 3 juli 2019 wordt de verzoekster door de Italiaanse autoriteiten in het bezit gesteld van een visum C (kort verblijf), geldig van 20 augustus 2019 tot 12 september 2019, voor een duur van negen dagen voor toeristische doeleinden.

Op 4 september 2019 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 25 februari 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 2 april 2020 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 1 oktober 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest met nummer 250 881 van 12 maart 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 30 augustus 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 10 september 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 2.04.2020 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voorna(a)m(en): M. (...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: (...).1992

Geboorteplaats: V. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar moeder, de genaamde A. H. Z. (...) (RR: xxx), van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene vroeg reeds gezinshereniging aan via een bijlage 19ter (dd. 04/09/2019), die geweigerd werd met een bijlage 20 (dd. 25/02/2020) op basis van onvoldoende bewijs dat betrokkene voorafgaand aan de toenmalige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij had noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Voor de aanvraag van 2.04.2020 werd reeds eerder een beslissing genomen op 1.10.2020, echter deze beslissing werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omdat het dossier niet tijdig aan de Raad werd voorgelegd en de Raad aldus geen kennis kon nemen van de voorgelegde stavingsstukken. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Bij het hernemen van dit dossier werden nog eens alle stukken bekeken, zowel deze van bij de eerste aanvraag, van de tweede aanvraag als dewelke nog werden toegevoegd na de vernietiging van de laatste beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Samengevat kunnen de voorgelegde documenten als volgt worden omschreven:

- geboorteakte van betrokkene met enkel moederlijke afstamming
- bewijs van inkomen van de referentiepersoon, aanvankelijk via 2 arbeidscontracten met bijhorende loonfiches, nadien van de nog resterende tewerkstelling (dienstencheques) bij 1 werkgever. Er zijn loonfiches van aug 2018 tot en met mei 2021.
- attest over aanwezigheid van eigendomsrecht (republiek Armenië) waaruit blijkt dat er geen registratie van een onroerend goed heeft plaatsgevonden dd. 9.08.2019
- Bewijs overmaken van geld via Ria van de referentiepersoon aan betrokkene vanaf 2014 tot 20.08.2019.
- bewijs van het versturen van een pakje via Bpost met kleding voor de kinderen dd. 12.09.2018
- bewijs van ziekteverzekering voor alle gezinsleden
- bewijs van huurovereenkomst van de referentiepersoon in België (registratie) vraag van betrokkene (met de hand geschreven) gericht aan de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg van de provincie Lori waarin ze vraagt naar een kopie van een echtscheidingsvonnis 26.01.2018 + vonnis 28.01.2018: in vonnis staat dat de echtscheiding werd aangevraagd op 10.02.2017, op 13.02.2017 werd verzoekschrift behandeld, de moeder van betrokkene mee instaat voor het onderhoud van de kinderen gezien de vader er niet mee voor instaat, in het vonnis is opgenomen dat mevrouw geen vast werk heeft. De rechtbank heeft beslist dat de vader 40.000 dram per maand moet aan mevrouw voor het onderhoud van de kinderen.
- 'attest 50' dd. 22.08.2019 waaruit blijkt dat betrokkene sedert 2018 geregistreerd staat in het systeem van financieel kwetsbare gezinnen. De score van financiële kwetsbaarheid is 42.69. Zij geniet financiële steun twv 31000 dram dd. 22.08.2019
- Inburgeringsattest van betrokkene dd. 24.11.2020 + bewijs van volgen Nederlandse les bij Kisp -Bewijs van ocmw Gent, waarin staat dat betrokkene geen steunverlening heeft gekregen, noch de referentiepersoon, noch de kinderen (verschillende data van uitreiking in 2021)
- Document met de titel 'Paros, sociaal paspoort van het gezin' daarin is opgenomen dat de kinderen van betrokkene, kinderen zijn van gescheiden ouders, dat mevrouw een huurwoning betreft van het lokaal bureau van sociale bijstand dd. 11.09.2018
- Huurcontract van Armenië, eigenaar M. S. (...) vanaf 1.08.2019 + zijn paspoort
- Bewijs van overmaken van geld door de referentiepersoon aan M. S. (...) twv 1600 € op 25.06.2019 (referentiepersoon gaf als adres 'opvangcentrum' Eeklo), op 3.04.2019 twv 200 €, op 25.03.2019 twv 150 €, op 5.02.2019 twv 200 €, op 9.01.2019 twv 200 €, op 12.12.2018 twv 250 €, op 21.11.2018 twv 200 €, op 14.10.2018 twv 200 €, op 12.09.2018 twv 150 €, op 23.08.2018 twv 100 €, op 13.08.2018 twv 100 €.
- Arbeidsongeschiktheidsattest op naam van M. (...) van 1.05.2020 + geen uitkeringen ontvangen vanaf 1.05.2020 en verder, verklaring door S. D. (...) (niet duidelijk welke organisatie)
- brief onduidelijk wie bestemming is dd. 31.08.2020 gaat over de pols van betrokkene, ondertekend door Dr Van M. M. (...)
- brief van het medisch centrum Validus (vertaling) waarin staat dat er een Hygroma werd verwijderd bij betrokkene in haar linker polsgewricht waardoor ze gedurende 6 maanden een beperking van fysieke activiteit heeft
- Verklaring op eer 'referentie' dat M. (...) van 1.03.2019 tot 1.06.2019 vrijwilligerswerk deed bij L. G.v.B. (...) Studio dd. 23.08.2019 + soort certificaat bij dd. 1.12.2019
- paspoort: inreis met schengenvisum als toerist dd. 25.08.2019

Alles bij elkaar een heel pak documenten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendom heeft in Armenië, dat ze zelfstandig geen inkomen wist te verwerven, alsook dat ze ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Echter, wanneer de inhoud van de documenten nader wordt bekeken zijn er toch wel een aantal inconsistenties waardoor de daadwerkelijke afhankelijkheid NIET als bewezen kan worden beschouwd. Wat betreft het bewijs dat betrokkene geen onroerende eigendom heeft in Armenië, dit kan worden aanvaard. Het vindt steun in een andere documenten nl. het document met de titel 'Paros, sociaal paspoort van het gezin' waarin is opgenomen dat mevrouw een huurwoning betreft van het lokaal bureau van sociale bijstand te Yerevan, (...) dd. 11.09.2018, alsook het bijgevoegde huurcontract. Verder wat betreft het bewijs dat betrokkene zelf geen eigen inkomen had in Armenië. Dit element om de feitelijke afhankelijkheid te kunnen vaststellen, lijkt me niet afdoende bewezen. Er ligt geen enkel document voor uitgaande van de Armeense autoriteiten waarin is opgenomen dat betrokkene,

voorafgaandelijk aan haar komst naar België niet economisch actief was of niet kon beschikken over eigen bestaansmiddelen. Voor zover het vonnis betreffende de echtscheiding door de rechtbank van eerste aanleg zou moeten getuigen, dient opgemerkt te worden dat de echtscheiding reeds werd aangevraagd in 2017. Alles wat dus in het afschrift staat, betreft de situatie van betrokkene van 2017. Bovendien is het ook niet omdat betrokkene voor de rechtbank heeft beweert (sic) geen vaste baan te hebben en haar moeder mee moet instaan voor het onderhoud van de kinderen, dat dit wel degelijk correct is. Nergens uit de beslissing of de conclusie van de rechtbank blijkt dat deze verklaring van betrokkene mee in overweging is genomen bij de bepaling van de alimentatie voor de kinderen. Geen vast werk hebben is ook nog iets helemaal anders dan geen werk hebben. Het document 'attest 50' biedt over de onvermogensheid van betrokkene evenmin uitsluitel. Dat document gaat over een score die het gezin gekregen heeft om de kwetsbaarheid ervan aan te duiden. Op basis van wat die score wordt bepaald, blijkt niet uit het document. Mogelijks verwerft men sowieso al een aantal punten omdat er een echtscheiding heeft plaatsgevonden. Er is helemaal niet in het document opgenomen dat zij niet tewerkgesteld zou zijn/geen bestaansmiddelen zou hebben. Er blijkt wel uit het document dat betrokkene een uitkering krijgt omwille van die score van kwetsbaarheid. Tenslotte blijkt uit het document 'Paros, sociaal paspoort van het gezin' dat betrokkene de kans heeft gekregen een sociale huurwoning te betrekken. Dit alles wijst er dus op dat betrokkene, wellicht nav de echtscheiding als alleenstaande moeder met twee kinderen wel degelijk opgevangen is geweest door het sociaal systeem van haar eigen land. Nergens uit deze documenten blijkt haar onvermogensheid. Verder onderzoek van het dossier bracht tevens aan het licht, dat betrokkene met een visum type C, uitgereikt door Italië in het kader van toerisme is uitgereikt. Bij het uitreiken van een Schengenvisum is het gebruikelijk dat wordt afgetoetst of iemand vermogend is, in eerste instantie om de toeristische reis te bekostigen voor alle gezinsleden, maar ook om te weten of de aanvrager wel een leven heeft om naar terug te keren om misbruik van toeristische visa te vermijden. Bovendien is het gebruikelijk dat iemand die omwille van toeristische redenen een Schengenvisum aanvraagt, ook aantoont waar hij/zij zal verblijven en voorleggen dat er een vliegtuigticket heen en terug werd geboekt. Uit de raadpleging van de visumaanvraag van betrokkene in Italië, voorzover de Dienst Vreemdelingenzaken daar toegang toe heeft, blijkt expliciet dat betrokkene volgens de Italiaanse autoriteiten tewerkgesteld is bij 'State Service for Food Safety'. Dat wil dus zeggen dat mevrouw officieel in overheidsdienst werkte in Armenië. Mevrouw heeft van die tewerkstelling bij de huidige aanvraag in functie van haar moeder helemaal niets voorgelegd. Dit doet uiteraard enorm afbreuk aan de beweerdte afhankelijkheid ten overstaan van de referentiepersoon. De talrijke bewijzen van het overmaken van geld tonen op zich de afhankelijkheid onvoldoende aan. Nergens uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene daadwerkelijk al dat geld heeft ontvangen, noch welke bestemming dit geld had. Voor zover het geld wel degelijk werd overgemaakt en ontvangen door betrokkene is het ook niet omdat de referentiepersoon het geld overmaakte, dat dit automatisch betekent dat de dochter ten laste was van de referentiepersoon. Een moeder kan ook geld schenken of kledij sturen zoals hier gebeurde, ook wanneer het kind en de kleinkinderen niet behoeftig zijn. Indien niet blijkt dat een persoon onvermogend is, kan niet zonder meer worden gesteld dat de schenkingen vereist zijn om in de basisbehoeften te voorzien. Wat betreft het geld dat werd overgemaakt aan de huisbaas van betrokkene in Armenië, is er eveneens een ernstige inconsistentie, behoudens het feit van het bewijs ontbreekt dat het bij de bestemming terecht kwam. Overeenkomstig de bewijsstukken maakte de referentiepersoon sinds 13.08.2018 regelmatig bedragen over aan M. S. (...). Echter, het huurcontract dateert van 1.08.2019. Derhalve moet minstens het geld dat voor 1.08.2019 werd overgemaakt van de referentiepersoon aan de huisbaas, in een andere context/met een andere reden zijn overgemaakt. Niets sluit dan ook uit dat het geld dat vanaf 1.08.2019 werd overgemaakt, ook omwille van een andere reden werd overgemaakt en dus helemaal niet getuigt van het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de voorgaande opmerkingen kunnen wij heden niet vaststellen dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. De voorwaarden van art. 40ter, die teruggrijpen naar de bepalingen van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet vervuld. Het verblijfsrecht kan niet worden toegestaan. ...
(...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen

synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“2.1.1. Algemene regels

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de referentiepersoon - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofd van verzoekers

Verwerende partij stelde al reeds dat sedert de Bijlage 20 dd. 25/02/2020 verzoekster aanvullende stukken heeft voorgelegd in het kader van de destijds bestreden aanvraag, doch dat deze nieuwe documenten nog steeds niet aantoonde dat verzoekster effectief financieel afhankelijk was tot aan de aanvraag gezinshereniging. Zij werden derhalve buiten spel geplaatst. Zie AD.

Verwerende partij stelt thans dat bij het hernemen van het dossier en het nogmaals bekijken van alle stukken van zowel de eerste en de tweede aanvraag, evenals de actualisaties ("heel pak documenten")

en een inhoudelijke analyse, zij ("persoonlijk") tot een aantal inconsistenties (gebrek aan samenhang) komt waardoor zij meent dat de effectieve afhankelijkheid niet bewezen is.

Aangezien verwerende partij expliciet verwijst naar de nieuwe documenten en zich in haar motivering enkel tot deze nieuwe en oude stukken beperkt, mag er in redelijkheid worden aangenomen dat verwerende partij al reeds op de hoogte is van een resem aantal stukken, dewelke al reeds aan het administratief dossier werden gevoegd en dewelke verzoekster nogmaals heeft neergelegd bij de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand. Verzoekster verwijst hiervoor naar de e-mail correspondentie gevoerd met Stad Gent (Sectie Vreemdelingenzaken). Deze documenten werden nogmaals door de raadsman van verzoekster aan het AD gevoegd.

Verwerende partij stelde eerder dat verzoekster diende aan te tonen dat zij voorafgaand aan de tweede aanvraag gezinshereniging moest aantonen financieel afhankelijk te zijn en blijkbaar dus niet meer in het land van herkomst voor aankomst in België.

Bij de huidige bestreden beslissing verandert verwerende partij totaal haar geweer van schouder en meent zij toch dat de afhankelijkheid in hoofde van verzoekster voor de periode van voor haar aankomst naar België wél dient te worden onderzocht. In het bijzonder wringt het schoentje voor de DVZ in het gegeven dat verzoekster niet aantoonde dat zij geen eigen inkomen had in Armenië waardoor de effectieve afhankelijkheid in het gedrang komt.

- Preliminair is de stelling van verwerende partij dat verzoekster geen enkele document vanwege de Armeense autoriteiten heeft voorgelegd in het kader van het niet beschikken van een inkomen manifest in strijd met het AD van verzoekster. Dit element volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoekster verwijst naar de actualisaties dd. 21 mei 2021 (Stukken 3, 4 e.v.).

Een officieel attest van datzelfde Armeense autoriteiten gekend onder Attest Nr: 1657 dd. 27/05/2020 stelt overduidelijk dat verzoekster gaande van de periode 01/01/2014 t.e.m. 01/01/2020 geen inkomsten heeft gekregen. Deze primordiale stukken worden niet besproken in de bestreden beslissing.

Het staat buiten kijf dat verzoekster voorafgaandelijk aan haar aankomst in het Rijk en reeds in het land van herkomst of afkomst ten laste was van de referentiepersoon (in casu de Belgische moeder) en bovendien toonde zij effectief aan onvermogen te zijn. Deze stukken worden nogmaals toegevoegd aan haar AD.

TEN EERSTE is het uiteraard zo dat verzoekster ten laste moeten zijn van haar Belgische moeder en zij derhalve afhankelijk moeten zijn van de materiële steun vanwege haar.

Art. 40bis, § 2, 3° Vw. stelt aldus een bijkomende voorwaarde van zodra het kind de leeftijd van 21 jaar bereikt: het kind moet dan bewijzen dat het ten laste is van de Unieburger en/of partner dat het komt vervoegen.

Het begrip "ten laste" komt voort uit het Unierecht en dient te worden geïnterpreteerd conform de rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner .

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden .

In de praktijk ligt de bewijslast in België zeer hoog en past de DVZ criteria toe die moeilijk verzoenbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Verwerende partij betwist in de bestreden beslissing daarentegen niet dat de aan verzoekster verleende bijstand oprecht en structureel van aard is. Dit element wordt nergens besproken.

De eis van de DVZ dat men minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is - des ondanks dat het strijdig met de mededeling van de Europese Commissie - in casu voorgelegd.

Door te eisen dat verzoekster zou moeten aantonen dat zij effectief deze gelden heeft ontvangen en de bestemming hiervan aan te tonen (bvb. aankoop van 2 kg aardappelen), raakt kant noch wal en is niet voorgeschreven bij wet, temeer daar uit infra zal blijken dat verzoekster en haar kinderen een ernstig sociaal kwetsbaar gezin vormden in Armenië.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden vóór de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats.

Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden.

Verwerende partij betwist in casu niet ernstig dat verzoekster en haar kinderen een uitkering ontvingen om reden dat ze een sociaal kwetsbaar gezin vormden en dat zij zelfs in een huurwoning verbleven van het lokaal bureau voor sociale bijstand. De DVZ verwijst zelfs naar het huurcontract. Dit bewijst kennelijk al voor de DVZ dat verzoekster geen onroerende goederen heeft gehad in Armenië.

Verwerende weet blijkbaar niet, hoe ze aan die kwetsbaarheid score komen en meent op eigen houtje wél te weten dat er waarschijnlijk al een aantal punten zouden zijn toegekend wegens de echtscheiding in se. Men slaat en men zalft gelijktijdig. Ze wisten in eerste instantie niet op basis van welke elementen die sociale score is bepaald, maar ze zijn overtuigd van het gegeven dat er mogelijks punten worden toegekend in het verlengde van een echtscheiding. Sterker is de hypothese alweer, waarbij ze menen te weten dat verzoekster blijkbaar als een alleenstaande moeder werd opgevangen door het sociaal netwerk in eigen land.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoekster haar mondelinge verklaringen blijkbaar geleid zouden hebben tot een vonnis waarbij de rechtbank enkel op basis van de eigen subjectieve verklaringen van verzoekster beslist zou hebben tot een onderhoudsbijdragen.

Verwerende partij dient te weten, dat quasi overal te wereld onderhoudsbijdragen niet blindelings worden toegekend op basis van louter subjectieve verklaringen, doch relevante financiële stukken dienen te worden overgelegd bij de beoordeling van de onderhouds- en kostenregeling voor de kinderen tijdens de echtscheidingsprocedure en na echtscheiding.

Verwerende partij dient te onderzoeken of de materiële en financiële steun ter zake noodzakelijk en beduidend was. Verzoekster verwijst nogmaals ter zake naar het attest Nr: 50 dd. 22/08/2019 dewelke niet wordt betwist door verwerende partij (Stukken 2).

Zoals supra gesteld was de vorige beslissing van verwerende partij gestoeld op het gegeven dat verzoekster zich in België bevond en dat verzoekster in het land van herkomst en zulks voor haar initiële aankomst naar het Rijk effectief afhankelijk was van de steun van haar Belgische moeder.

In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste" inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan".

De bewijslast inzake het ten laste zijn van een Belgische moeder ligt derhalve bij verzoekster.

De toegevoegde stukken spreken boekdelen.

Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen.

Verwerende partij eiste eerder dat verzoekster voorafgaandelijk aan de aanvraag van 02/04/2020 ten laste moest zijn in het land van herkomst van haar Belgische moeder - wijl verzoekster zich op dat ogenblik zich in België bevond en verwerende partij hiervan duidelijk op de hoogte was - gaat verwerende partij het "ten laste" vereiste eng en onredelijk invullen en voegde zij als dus danig al een voorwaarde toe aan de wet waardoor verzoekster van haar subjectief recht werd beroofd om een tweede aanvraag tot gezinshereniging te activeren, reden waarom verzoekster naar de RvV stapte.

Verwerende partij verwachtte aldus van verzoekster dat zij terug zou keren naar Armenië; aldaar zes maanden zou vertoeven en bijgevolg zou wederkeren naar België om alhier opnieuw datzelfde procedure in te leiden. Verzoekster verwijst hiermede naar het gegeven dat verwerende partij haar aanvraag niet correct, zorgvuldig en coherent heeft beoordeeld en dat haar standpunten steeds manifest verschillen waardoor het begrip "ten laste" kennelijk onredelijk wordt ingevuld door de DVZ. Verzoekster wordt als een speelbal behandeld.

Verzoekster verwijst naar nr. 192 593 van 27 september 2017 in de zaak RvV X / II:

"De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger "begeleiden of zich bij hen voegen". Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische (groot)ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische (groot)ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. "

Het staat in casu buiten kijf dat verzoekster ten laste was van haar Belgische moeder en zulks voor haar aankomst in België financieel en materieel werd ondersteund door haar Belgische moeder. Dit gegeven wordt in de bestreden beslissing nergens ernstig betwist. Het blijft slechts met subjectieve ongefundeerde "pak documenten", die niet worden weerlegd met een "pak andere documenten".

TEN TWEEDE moet verzoekster tevens aantonen dat zij geen inkomsten of te weinig inkomsten heeft om rond te komen zonder financiële steun van de Belg of de Unieburger.

Verzoekster werd gedurende de periode 17/01/2018 t.e.m. 20/08/2019 financieel ondersteund door haar Belgische moeder. Dit objectief gegeven wordt niet betwist door verwerende partij, laat staan afdoende onderzocht in de bestreden beslissing. De integrale beslissing is vol van subjectieve hypotheses en stellingen zonder enige vorm van objectieve stukken.

Zij moeten ook aantonen dat zij geen onroerende goederen in eigendom hebben in het herkomstland. Dit wordt niet meer betwist door de DVZ.

Dit element werd al reeds aangetoond door een Attest van Comité van het Kadaster Republiek Armenië, verklaring omtrent aanwezigheid en vorm van goederenrechten.

Verzoekster heeft in de besteden aanvraag tevens aangetoond dat zij geen inkomsten heeft in Armenië door een attest voor te leggen vanwege de Armeense Republiek waaruit blijkt dat zij een sociaal kwetsbaar gezin is en zij bijgevolg een minimum leefloon genoot van slechts 60,00 Eur per maand en er werd een attest naar voren gebracht nl. Attest Nr: 1657 dd. 27/05/2020 met vermelding periode 01/01/2014 t.e.m. 01/01/2020, waarvan de inhoud voor zichzelf spreekt.

Dit objectief gegeven wordt niet betwist door verwerende partij, laat staan onderzocht in de bestreden beslissing.

Tot slot wenst verzoekster op te merken dat de visum Type C eerder de garant moet aantonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de vreemdeling(en) die zij ten laste neemt te onderhouden. In casu aldus de moeder van verzoekster. Verwijzen - voor zover de DVZ daartoe toegang heeft - naar informatie vanwege de Italiaanse autoriteit (zonder enig objectief document) om aan te tonen dat verzoekster officieel tewerkgesteld was bij een overheidsdienst is niet ernstig.

In deze hypothese heeft verzoekster waarschijnlijk een contract en loonbrieven voorgelegd, toch? Verwerende partij had voor zover toegang tot haar Italiaanse collega's deze stukken kunnen opvragen? Verzoekster zou in de Schengenzone bij haar moeder verblijven en alle kosten inclusief vliegtuigtickets werden door haar Belgische moeder bekostigd. De garant verbindt er zich toe om bepaalde kosten op zich te nemen gedurende een bepaalde periode.

Uit geen enkel objectief stuk blijkt immers het tegendeel.

Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoekster recht heeft op gezinshereniging en dat verwerende partij alles uit de kast haalt om de aanvraag van verzoekster toch maar af te wijzen.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met HAAR Belgische moeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon betreft.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“In de middelen wordt de schending aangehaald van de materiële motiveringsplicht, van artikel 40ter Vreemdelingenwet juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij stelt dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij voor de aanvraag – en dus niet meer van in het land van herkomst- ten laste moet genomen worden door de referentiepersoon. Verzoekende partij stelt dat zij ten laste wordt genomen door de referentiepersoon, zowel voorafgaand aan de huidige aanvraag als op het ogenblik dat zij nog in het herkomstland woonde.

De verwerende partij stelt dat zij wel degelijk heeft aangetoond geen inkomsten te hebben ontvangen in Armenië.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 40ter, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

In de bestreden beslissing wordt geenszins gesteld dat de tenlasteneming slechts zou gelden voor de periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. In de bestreden beslissing wordt immers vermeld wat volgt:

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een

afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

(...)

Alles bij elkaar een heel pak documenten waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen eigendom heeft in Armenië, dat ze zelfstandig geen inkomen wist te verwerven, alsook dat ze ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

(...)

Niets sluit dan ook uit dat het geld dat vanaf 1.08.2019 werd overgemaakt, ook omwille van een andere reden werd overgemaakt en dus helemaal niet getuigt van het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

(...)

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de voorgaande opmerkingen kunnen wij heden niet vaststellen dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging.

Het blijkt aldus dat de gemachtigde nog steeds benadrukt dat verzoeker diende te bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De gemachtigde heeft evenwel geoordeeld dat de actualisatie van de documenten geen afbreuk doet aan de reeds eerder gedane vaststelling dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het is op basis van de voorgelegde documenten niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat de voorgelegde documenten noch de financiële afhankelijkheid ten opzicht van referentiepersoon in het land van herkomst aantonen, noch dat verzoekende partij afhankelijk was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

De voorgelegde documenten tonen inderdaad niet aan dat de referentiepersoon verzoekende partij ten laste heeft genomen noch dat de verzoekende partij afhankelijk was van de referentiepersoon.

Waar verzoeker verwijst naar een attest nr. 1657 dd. 27.05.2020, waarin wordt aangegeven dat verzoekster geen inkomen genoot in Armenië, dient opgemerkt dat dit attest geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing dat er geen afdoende bewijs van ten laste neming voorligt:

De talrijke bewijzen van het overmaken van geld tonen op zich de afhankelijkheid onvoldoende aan. Nergens uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene daadwerkelijk al dat geld heeft ontvangen, noch welke bestemming dit geld had. Voor zover het geld wel degelijk werd overgemaakt en ontvangen door betrokkene is het ook niet omdat de referentiepersoon het geld overmaakte, dat dit automatisch betekent dat de dochter ten laste was van de referentiepersoon. Een moeder kan ook geld schenken of kledij sturen zoals hier gebeurde, ook wanneer het kind en de kleinkinderen niet behoeftig zijn. Indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat de schenkingen vereist zijn om in de basisbehoeften te voorzien. Wat betreft het geld dat werd overgemaakt aan de huisbaas van betrokkene in Armenië, is er eveneens een ernstige inconsistentie, behoudens het feit van het bewijs ontbreekt dat het bij de bestemming terecht kwam. Overeenkomstig de bewijsstukken maakte de referentiepersoon sinds 13.08.2018 regelmatig bedragen over aan M. S. Echter, het huurcontract dateert van 1.08.2019. Derhalve moet minstens het geld dat voor 1.08.2019 werd overgemaakt van de referentiepersoon aan de huisbaas, in een andere context/met een andere reden zijn overgemaakt. Niets sluit dan ook uit dat het geld dat vanaf 1.08.2019 werd overgemaakt, ook omwille van een andere reden werd overgemaakt en dus helemaal niet getuigt van het ten laste zijn van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de voorgaande opmerkingen kunnen wij heden niet vaststellen dat betrokkene reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. De voorwaarden van art. 40ter, die teruggrijpen naar de bepalingen van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 zijn niet vervuld. Het verblijfsrecht kan niet worden toegestaan.

Daarenboven blijkt verzoekende partij in het kader van een visumaanvraag te hebben aangegeven dat zij werkte voor de Armeense Staat, wat dan ook weerlegt dat verzoekende partij afhankelijk was van de referentiepersoon om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Er kan in dat opzicht worden verwezen naar volgende motivering in de bestreden beslissing:

Bovendien is het gebruikelijk dat iemand die omwille van toeristische redenen een Schengenvisum aanvraagt, ook aantoonst waar hij/zij zal verblijven en voorleggen dat er een vliegtuigticket heen en terug werd geboekt. Uit de raadpleging van de visumaanvraag van betrokkene in Italië, voor zover de Dienst Vreemdelingenzaken daar toegang toe heeft, blijkt expliciet dat betrokkene volgens de Italiaanse autoriteiten tewerkgesteld is bij 'State Service for Food Safety'. Dat wil dus zeggen dat mevrouw officieel in overheidsdienst werkte in Armenië. Mevrouw heeft van die tewerkstelling bij de huidige aanvraag in functie van haar moeder helemaal niets voorgelegd.

Bovendien blijkt verzoekende partij wel degelijk opgevangen te zijn geweest door het sociaal systeem in Armenië:

Tenslotte blijkt uit het document 'Paros, sociaal paspoort van het gezin' dat betrokkene de kans heeft gekregen een sociale huurwoning te betrekken. Dit alles wijst er dus op dat betrokkene, wellicht nav de echtscheiding als alleenstaande moeder met twee kinderen wel degelijk opgevangen is geweest door het sociaal systeem van haar eigen land.

Verzoekende partij werd dus kennelijk opgevangen door het sociaal systeem in Armenië en zij toont dus niet aan dat zij in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enig middel is niet gegrond."

3.3. Beoordeling

De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 2 april 2020 diende de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van een Belg, mevrouw A.H.Z., die geen gebruik heeft gemaakt van haar recht op vrij verkeer. Met de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag (na een eerder vernietigde weigeringsbeslissing) geweigerd.

Artikel 40ter, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt in dit verband als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens

het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
(...)"*

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar in artikel 40ter, §2, van diezelfde wet wordt verwezen, luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

De Raad van State heeft reeds bevestigd dat er voor de bloedverwant in neerdalende lijn van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat aangetoond wordt dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 28 november 2017, nr. 239.984; RvS 12 november 2013, nr. 225.447). De Raad wijst er dienaangaande tevens op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger *"begeleiden of zich bij hen voegen"*. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het 'ten laste' zijn van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het 'begeleiden van' of het 'zich bijvoegen bij' deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er zijn Belgische ouder te vervoegen of wanneer deze zich samen met de Belgische ouder naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat aangetoond wordt dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België.

De verzoekster voert aan dat de verweerder ten onrechte heeft gesteld dat zij geen enkel document afkomstig van de Armeense autoriteiten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet beschikt over een inkomen. Dit strookt volgens de verzoekster niet met de gegevens van het administratief dossier aangezien zij een attest nr. 1657 van 27 mei 2020 van de Armeense autoriteiten heeft overgemaakt waarin wordt bevestigd dat de verzoekster in de periode van 1 januari 2014 tot en met 1 januari 2020 geen inkomsten had. De verzoekster stelt vast dat dit stuk niet in de bestreden beslissing wordt besproken.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in het kader van haar aanvraag van 2 april 2020 wel degelijk een attest met nummer 1657 van 27 mei 2020 van de Armeense autoriteiten heeft voorgelegd.

Dit wordt ook bevestigd in een interne nota die werd opgesteld op 28 september 2020 en waarin de voorgelegde stukken worden opgesomd. Hierin kan het volgende worden gelezen:

"A.M. (...)

(...)

Gezinshereniging in functie van Belgische moeder.

(+ 2 minderjarige kinderen)

Vorige aanvraag van 04/09/2019 is geweigerd obv ten laste niet aangetoond.

Bij de nieuwe aanvraag worden aanvullende documenten voorgelegd:

(...)

Onvermogen betrokkene + ten laste bewijzen:

°Apostille van comité voor overheidsinkomsten van de Republiek Armenië, waarin staat dat er staatskosten werden geïnd voor het bedrag van 300 dram (€0.53) en dienstkosten voor het bedrag van 1000 dram (1,78) op naam van M.A. (...). Het document verklaart dat betrokkene 'volgens de aanwezige gegevens van de persoonlijke rekening in de periode van 01.01.2014-01.01.2020 geen inkomsten heeft gekregen.'

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt voorts dat de verzoekster het attest nr. 1657 van 27 mei 2020 en de bijbehorende apostille en gelegaliseerde vertaling, bij een latere actualisatie op 21 mei 2021, nogmaals heeft overgemaakt aan de diensten van de verweerder. Ook in de stukkenbundel die de stadsdiensten te Gent op 1 juli 2021 bezorgden aan de diensten van verweerder, bevindt zich een afschrift van ditzelfde attest met apostille en gelegaliseerde vertaling. In de nota met opmerkingen wordt niet betwist dat de verzoekster deze stukken ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag van 2 april 2020 heeft overgemaakt. Nu de verzoekster blijkens de stukken van het administratief dossier het Schengengrondgebied binnenkwam middels een toeristenvisum dat op 3 juli 2019 door Italië werd uitgereikt, wordt het bovendien ook niet en kan het niet worden betwist dat de periode 1 januari 2014 tot 1 januari 2020 (mede) slaat op de periode voorafgaand aan verzoeksters komst naar België.

De verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar kritiek dat de verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld en ondeugdelijk heeft gemotiveerd waar hij in de bestreden beslissing stelt dat er *"geen enkel document voor(ligt) uitgaande van de Armeense autoriteiten waarin is opgenomen dat betrokkene, voorafgaandelijk aan haar komst naar België niet economisch actief was of niet kon beschikken over eigen bestaansmiddelen."*

Het aldus vastgestelde motiveringsgebrek en de eraan ten grondslag liggende onzorgvuldigheid heeft wel degelijk een belangrijke impact gehad op de genomen weigeringsbeslissing. De verweerder heeft immers geconcludeerd dat hij *"gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de voorgaande opmerkingen"* niet kan vaststellen dat de verzoekster reeds ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst of origine, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Hierbij werd echter, zoals blijkt uit de lijst van de documenten die de verweerder in aanmerking heeft genomen, geheel abstractie gemaakt van het attest nr. 1657 van de Armeense overheden. Bovendien blijkt dat de verweerder bij zijn beoordeling van het *"ten laste"* zijn in het land van herkomst en voorafgaand aan de komst naar België het van decisief belang heeft geacht dat de verzoekster niet heeft aangetoond dat zij in haar land van herkomst geen inkomsten had. De verweerder stelt uitdrukkelijk dat het bewijs dat de verzoekster geen eigen inkomen had in Armenië een element vormt om de feitelijke afhankelijkheid te kunnen vaststellen, waarna hij dus in strijd met de stukken van het administratief dossier stelt dat *"er geen enkel document voor(ligt) uitgaande van de Armeense autoriteiten waarin is opgenomen dat betrokkene, voorafgaandelijk aan haar komst naar België (...) niet kon beschikken over eigen bestaansmiddelen"*. Voorts werden ook de voorgelegde geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de verzoekster niet als een bewijs van afhankelijkheid aanvaard om reden dat de verzoekster geen bewijs van onvermogen had verschaft: *"De talrijke bewijzen van het overmaken van geld tonen op zich de afhankelijkheid onvoldoende aan. Nergens uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene daadwerkelijk al dat geld heeft ontvangen, noch welke bestemming dit geld had. Voor zover het geld wel degelijk werd overgemaakt en ontvangen door betrokkene is het ook niet omdat de referentiepersoon het geld overmaakte, dat dit automatisch betekent dat de dochter ten laste was van de referentiepersoon. Een moeder kan ook geld schenken of kledij sturen zoals hier gebeurde, ook wanneer het kind en de kleinkinderen niet behoeftig zijn. Indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is, kan niet zonder meer worden gesteld dat de schenkingen vereist zijn om in de basisbehoeften te voorzien."* Ook hieruit blijkt dat de bestreden beslissing op determinerende wijze is gestoeld op de vaststelling dat de verzoekster niet heeft bewezen dat zij geen eigen inkomsten had in haar land van herkomst en voorafgaand aan haar komst naar België. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat dit determinerende motief met een zorgvuldigheids- en motiveringsgebrek is behept, zodat de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht gegrond is en tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar de verweerder stelt dat het attest nr. 1657 van 27 mei 2020 geen afbreuk doet aan de motivering dat er geen afdoende bewijs van ten laste neming voorligt, gaat hij eraan voorbij dat in de bestreden akte uitdrukkelijk wordt ontkend dat de verzoekster een bewijs vanwege de Armeense autoriteiten heeft overgemaakt waaruit kan blijken dat zij geen inkomsten genoot. Dit motief wordt wel degelijk ontkracht door de stukken van het administratief dossier. Voorts kan de verweerder ook niet dienstig verwijzen naar de motieven inzake het Italiaanse visum en de sociale huurwoning. Vooreerst dient immers te worden opgemerkt dat het de Raad, die

enkel optreedt als annulatierechter en zijn beoordeling van de voorliggende gegevens dus niet in de plaats kan stellen van de beoordeling van het bevoegde bestuur, niet toekomt om vooruit te lopen op de inhoudelijke beoordeling van het bestuur van de kwestieuze documenten. De Raad kan de voorgelegde stukken niet in de plaats van het bestuur beoordelen en hij kan niet nagaan of de gemachtigde, wanneer hij deze gegevens wel in rekening had genomen, nog steeds zou hebben besloten dat de aanvraag wordt geweigerd. Het komt dan ook enkel aan de verweerder zelf toe om te oordelen of het voorgelegde attest nr. 1657 vanwege de Armeense autoriteiten al dan niet prevaleert op hetgeen de Italiaanse autoriteiten hebben laten weten aangaande de visumaanvraag. Tot slot blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins dat de verweerder zou hebben geoordeeld dat de verzoekster, gelet op de sociale huurwoning die haar ter beschikking werd gesteld, niet ten laste was van de referentiepersoon, maar wel van de Armeense staat. Uit het gestelde *“Tenslotte blijkt uit het document ‘Paros, sociaal paspoort van het gezin’ dat betrokkene de kans heeft gekregen een sociale huurwoning te betrekken. Dit alles wijst er dus op dat betrokkene, wellicht nav de echtscheiding als alleenstaande moeder met twee kinderen wel degelijk opgevangen is geweest door het sociaal systeem van haar eigen land. Nergens uit deze documenten blijkt haar onvermogenheid.”* blijkt dat de verweerder dit element enkel in rekening heeft genomen in de mate dat hieruit niet blijkt dat de verzoekster onvermogen is. Dit neemt echter niet weg dat de verweerder bij zijn beoordeling van de onvermogenheid in het land van herkomst en bij de beoordeling van het *“ten laste”* zijn in het land van herkomst, geheel is voorbij gegaan aan het voorgelegde attest nr. 1657.

Het enig middel is bijgevolg, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 augustus 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE